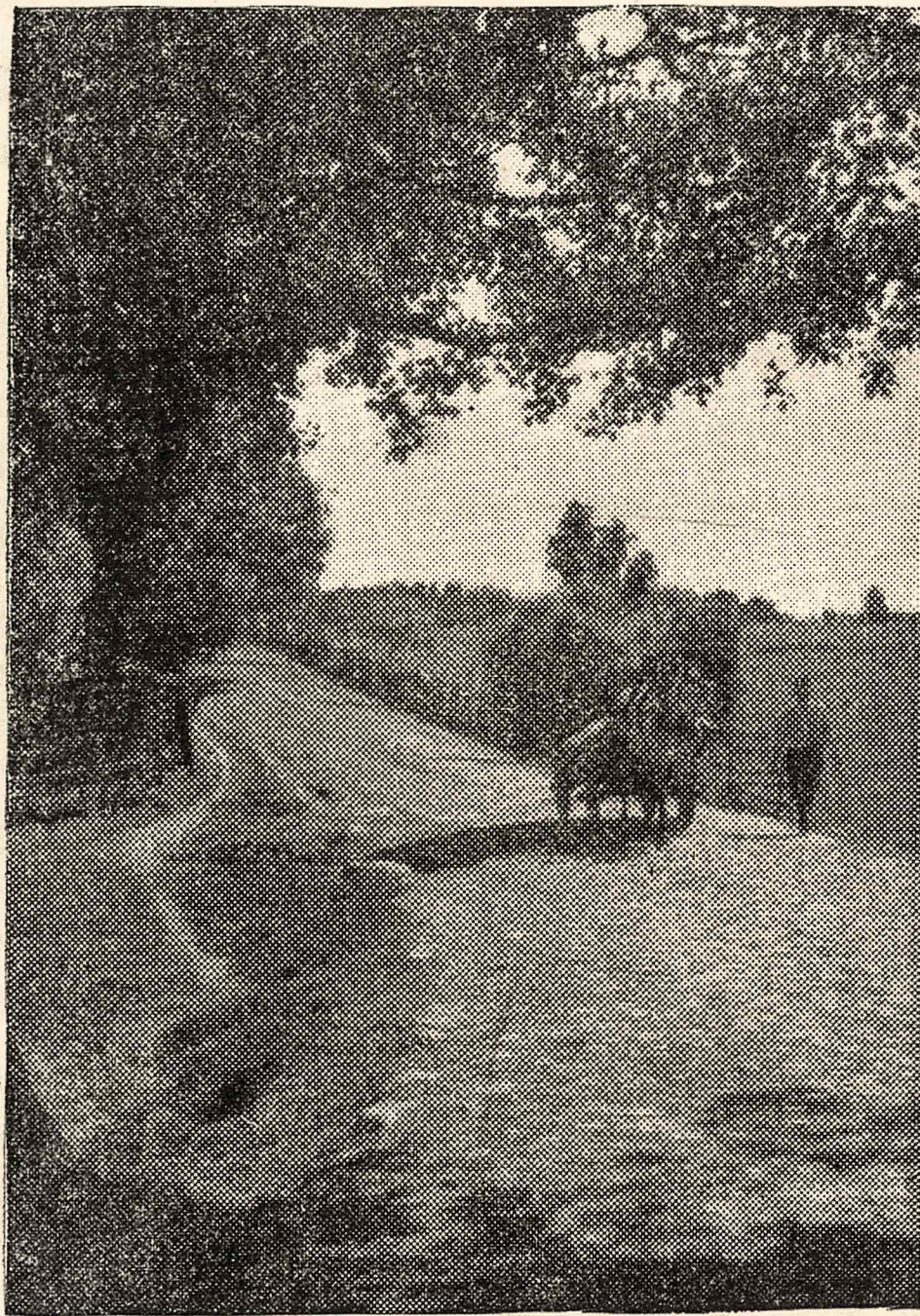

WALK LETUWA

NR. 38

MŪSU KAINOS

atatinka mūsų

PAGAMINTU

BATU tikrai

vertei

Neleiskite savęs apgauti išviršine išvaizda.
Mūsų įmonė žinoma visame krašte, visados
pateikia vertingus gaminius.

Aukšta kokybė
Didelis patvarumas
Gera išvaizda

CALÇADO JONAS

JONAS VIGELIS

FAB. RUA S. CAETANO, 862 - 809 - TEL. 9-4682

LOJA: AV. ZELINA, 73

Siuvykla VILNIUS

SAVININKAS JUOZAS KARPAVICIUS

VYRU IR MOTERU DRABUZIAI
SPECIALUS PATARNAVIMAS
PRIENAMOS KAINOS

AV. DUQUE DE CAXIAS, 237 - SÃO PAULO

DVISAVAITINIS LIETUVIŠKOS MINTIES LAIKRAŠTIS

Revista Litwana

NOSSA LITUANIA

Diretor Proprietario Responsável:
DR. JOSÉ FERREIRA CARRATO

ADRESAS:

REDAKCIJA IR ADMINISTRACIJA:
RUA VENDA NOVA, 116 - VILA ZELINA
SÃO PAULO

KORESPONDENCIJAI:

CAIXA POSTAL 371 - SÃO PAULO

KAINA: BRAZILIOJE: METAMS CR. \$ 75,00

PUSEI METU CR. \$ 38,00

KITUOSE KRASTUOSE: DOL. \$ 5

ATSKIRO NR. KAINA: CR. \$ 3,00

Ž I N O M A

Siuvėja VERONIKA BACEVIČIENĖ,
iš MOOCOS, RUA da MOOCA 3206
nr., persikėlė į Av. ZELINĄ 60 nr.
(prie Rei do Prego).

Praneša savo klientams.

VIENINTELIAI ATSTOVAI
GARSIOJO VANDENS
LINDOYA

ALAUŠ VARYKLOS COLUMBIA S/A.

GAMINIŲ PLATINTOJAI

IRMĀOS CARRIERI

Lindoya vanduo yra senai žinomas gėrimas, kurio puikų veikimą į žmogaus sveikatą jau visi yra vienbalsiai pripažinę.
Pabandykite, įsitikinkite ir visados naudokite!

RUA DINO BUENO, 795 a 835
TELEFONES: 51-4019 e 51-2223

Caixa Postal, 3967
SÃO PAULO

Mūsų LIETUVA

DVISAVAITINIS LIETUVIŠKOS MINTIES LAIKRAŠTIS

1949 (II m.)

São Paulo (Brasil) Birželio 11 d. (Junho)

Nr. 12 (38)

LIETUVOJE VERGIJA IR SKURDAS

Kas kiek atidžiau skaitė «Mūsų Lietuvos» 37 nr. patalpintą Lietuvos komunistų partijos suvažiavimo metu, š. m. vasario mėn. 6 d., duotą veikimo apyskaitą, prieš išvados, kad šiuo metu Lietuvoje nėra politinės, kultūrinės ir sąžinės laisvės, kad kraštas ekonominiai yra nuskurdintas.

Kaip visur, taip ir Lietuvoje, nėra ir negali būti kitų politinių partijų, kultūrinių organizacijų, spaudos, kaip tik komunistiškos. Ką gi bekalbėti apie opozicines partijas bei organizacijas, jei jau grąšinama sulikvidavimu visiems tiems, kurie tik galvoja nekomunistiškai. Pavyzdžiui, kunigai laikomi didžiausiais reakcionieriais ir liaudies priešais, nes jie nėra ir negali būti komunistais. Katalikybė jokių būdu negali būti suderinama su komunizmu, nes komunistai žino, kad katalikų Bažnyčia yra stipriausia užtvanka komunistų bangoms. Todėl į ją, per jos atstovus yra kreipiami patys stiprieji šūviai.

Kai yra kalbama, kad Lietuvoje nėra laisvės, kad žmonės gyvena nuolatinėje baimėje ir netikrume, nevienas čia toli užmarį gyvenęs lietuviškas komunistas akiplėšiškai tvirtindavo, kad čia yra tik piktas melas. Ką dabar gali pasakyti visi Lietuvos duobkasiai, turint prieš akis, juodu ant balto, pačios partijos pranešimą. Nieko kito nelieka, kaip tik rausti ir akis nuleidus tylėti.

Laisvė, laisvas politinis, kultūrinis, ekonominis, religinis veikimas šiandieną mūsų broliams, pasilikusiems tėvynėje, yra tik tolimas viliojantis mirażas, gražus sapnas.

Per visą Lietuvos žemę, vietoj laisvės gando, žvanga vergijos pančiai, kuriais surakinti alkani, istroškė, nukamuoti žmonės tremiami toliman Sibiran. O tie tremimai vis nesibaigia. Jau virš 700 tūkstančių Lietuvos sūnų ir dukterų yra atplėšti nuo savo gimtosios žemės ir ištremti siaurėn mirčiai.

Kaip pasakoja pergyvenusieji ir dabar laisvėj esantieji 1941 m. birželio mėn. Lietuvoje

žmonių medžioklę ir trėmimą Sibiran, šurpas ir siaubas ima besiklausant.

Tačiau 1941 m. birželio mėn. 14-21 dienų tragedija pasikartojo kelis kartus ir dabar tebesikartoja.

Lietuvoje grąžinami baudžiavos laikai.

Iš kompartijos pranešimo matyti, kad kasmet suorganizuojami keli šimtai kolchozų. Kitaip sakant, atimama iš ūkininko žemė ir kuriami dvarai, kurie buvo laisvoje Lietuvoje išdalinti bežemiams ir mažžemiams.

Visos gėrybės gaunamos iš kolchozų tenka rusams. Lietuvos kolchozinimas yra vienas svarbiųjų partijos ir vyriausybės uždavinių. Taigi, neužilgo visi lietuviai bus paversti baudžiaunikais. Lietuvos ūkis, kuris buvo atremtas į privatinę nuosavybę, sugriautas iš pagrindų ir kraštas paverstas ubagynu.

Jog taip yra Lietuvoje, neslepia ir neginčija užsieniuose, lietuvių ir kitomis kalbomis leidžiami komunistiški laikraščiai. Jie net pasidžiudami tvirtina, kad ketverių metų laikotarpyje visa Lietuva bus sukolchozinta.

Štai kokią laisvę ir gerbūvį, ko taip tikėjosi lietuviškai kalbą komunistai, atnešė roudonasis rusų imperializmas. Imperializmas, nes komunizmas yra tik Trojos arklys, priemone, jau senai rusų imperialistų svajonei įgyvendinti įsistiprinti Pabaltyje, sunaikinant ten gyvenančias tautas.

Lietuva yra pergyvenusi daug okupacijų. Pati pavojingiausia ir žiauriausia yra dabartinė, nes tauta yra netik pavergta, bet planingai naikinama, žudoma. Siekiama fizinio tautos sunaikinimo, kad visiems amžiams nušlavus tris nedideles Pabaltijo tautas nuo žemės veido.

Pergyvename patį pavojingiausią Lietuvos istorijoje laikotarpį. Ar išliks Lietuva gyva ne lygioje kovoje, daug priklausys, be abejo, nuo tarptautinės politinės padėties ar vadinamojo kultūringo ir demokratiško pasaulio nekaltųjų

Garbingi vyrai - negarbingi darbai...

"Direktorijos" vardu - Naujo modelio penktoji kolona

Šveicarijoje p. Gabrys mėgina išeiti į spaudą, iš vienos pusės niekindamas VLIKą ir «sme-toninę Lietuvą», iš kitos save garsindamas.

Štai žurnale «Defence de l'Europe» išspausdintas «direktorijos prezidento M. Tautino» ir «direktorijos sekretoriaus užsienio reikalams Gintauto» vardais pasirašytus memorandumus, įtektus JTO sesijai Paryžiuje. Prie memorandumo paskelbtas ir lydraštis, kuris p. Gabrio prasi-manymus ir tendencijas labiausia išryškina.

P. Gabrio neatkalbėsi, kad tokiaame garbin-game amžiuje negarbingų darbų nesiimtų. Jam belieka tik pakartoti anuos romėno žodžius: perge, quo cepisti... O mūsų skaitytojui trumpai primintina: nei direktorijos, nei joje rezistentų ar jų atstovų, nei demokratų, nei išivaizduoti fašizmo nei diktatūros režimo, o yra tik vienas didelis blefas ir noras — viską griauti, nesivaržant nei su tiesa, nei su Lietuvos gerove. Pažy-mėtinas p. Gabrio metodas: kuris jam nepatinka, tas fašistas, jis pats tai jau demokratas. Čia p. Gabrys yra «liaudies demokrata» mokinys.

«Die Tat» (1949. 3. 10) str. «Penktoji kolona naujas modelis» plačiasi pasakoja apie sovietinio OBO (Osobyj Banditskij Otdjel) Vilniuje ruošia-mus ir į tremtį siunčiamus diversantus, kurių uždavinys kenkti tremtinių organizaciniam gyvenimui, prisidengiant, kur reikia, ir patrijotizmo kauke.

«Tie žmonės gauna specialias instruk-cijas. Dalis platina klaidingas informa-cijas apie padėtį Rytuose; kiti griauja vadovaujančių tremtinių autoritetą ir sprogdina jų interesų atstovybes, kul-tūrinius komitetus ir t. t.

Diversantai prezentuojasi visada kaip sovietinio teroro aukos ir tam tikrais atvejais parodo pažymėtiną «patriotinį» ir antikomunistinį veiklumą.»

Nurodęs, kad su ta veikla siejama Šveica-rijoje leidžiama lietuvių kalba «Tautos Sargyba», o taip pat prancūziškas «Messenger Balte», rašo:

«Baltų sluoksniai OBO veikimą vakarų Europoje sieja su vienu lietuvių pabė-

skriaudų ir kančių pažadinta sąžinė pabus ir tars drąsų žodį, dvidešimtojo amžiaus barbarams sudrausti ir priversti pavergtiesiems laisvę gražinti.

Mes reikalaujame iš kitų, kad suprastų mūsų kovas ir kančias. Bet arčiau širdies Lietuvos tragedija turi būti mums patiems, įvairiuose kontinentukse išsiblaškiusiems. Ir norisi pakartoti pavergtoji Lietuvoj kovojančio brolio lietuvi klausimą ir priminimą pareigos, ar mes, būdami laisvėje, viską, ką galime, darome Lietuvos išlaisvinimui? Ar kartais nesitraukiame iš kovos fronto dėl savo smulkių asmeniškų reikalų, pamiršdami pavergtą ir žudomą tėvynę?

gelii Šveicarijoje, kuris prieš keletą savaičių tariamai sudarė net «egzilinę vyriausybę» Prancūzijoje ir jos vardu jis pats pasirašinėja įvairiais pseudo-nimais... Pseudonimai priklauso Lie-tuvos rezistencijos žuvusiems kovoto-jam ir ypatingais kanalais buvo patirti Šveicarijoje.

«Netektų nustepti, — jeigu Šveicarijoje būtų susekta diversantinė organizacija ar jos padalinys, nes panašūs reiški-niai yra žinomi ir šiaurės Europoje. Švedijoje, kaip patiriama iš kitų šalti-nių, tarp tenyksčių latvių pasirodė agen-tai, kurie buvo paruošti Siguldoje Lat-vijoje panašioje mokykloje kaip vilniškė. Pranešama taip pat iš Vienos ir Romos apie diversantų atsiradimą tarp naujosios emigracijos iš visos eilės centrinės ir pietų rytų Europos kraštų, ypatingai iš Bohemijos.

«Aliarmo balsai iš daugelio viena ki-tos nepriklausančių vietų turėtų mus nuteikti įtaringai; šiaip ar taip ateinan-tiem mėnesiam reikia didžiausio dėme-sio.»

Itakingo dienraščio informacijoje pažymėti-na tik viena stambesnė klaida: «Messenger Balte» ir «Tautos Sargybos» leidėjas nėra joks tremti-nys.

Elta

DVISAVAITINIS LIETUVIŠKOS NINTIES LAIKRAŠTIS

«MŪSŲ LIETUVA» GALIMA ĮSIGYTI SĂO PAULO LAIKRAŠČIŲ KIOSKUOSE ŠIOSE VIETOSE:

MIESTE Prie pašto Avenida Săo Joăo PRAÇA DA SĒ Viduryje aikštės kioske SIUVYKLA VILNIUS Av. Duque de Caxias, 237 BOM RETIRO Rua Silva Pinto ir José Paulino kampas.

JOTEIKOS RESTORANE R. dos Italianos, 711 ESTAÇÃO DA LUZ prie įėjimo ESTAÇÃO DA LUZ prie tilto CASAS SĂO JORGE R. Săo Caetano, 526 ir 510 MOÓCA prie autobuso 93 sustojimo vietos VILA ANASTACIO pas platintojus

VILA ZELINA Largo Săo José prie auto-buso sust. vietos ir Mokus lietuvių mokykloj pas Bronių Stankevičių, rua Lituania, 67.

RIO DE JANEIRE «Mūsų Lietuva» galima nusipirkti arba užsiprenumeruoti pas A. Gauliă Rua Piratini, 371 — casa 1.

LIETUVAI

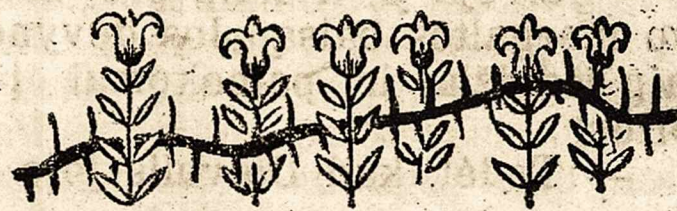
BENYS RUTKŪNAS

Dainuojančių girių, smūtkelių šalie,
kas atstos nesvetingoje klajonėj
[tave?
Margos lankos ir rūtų darželiai žali
iš tolo man dvelkia gaiviaja srove.

Susižeidęs dygiuos ištrėmimo ke-
[liuos,
aš, it beržas, išrautas iš žemės
[gimtos,
kankinuos ilgesy — ar guluos, ar
[keliuos —
nei aukščiausi kalnai man tavęs
[neužstos!

Vai girdžiu, tu šaukiesi savųjų
[vaikų,
sutrypta ir nualpus tautų vieškely,
o padangėje tavo tamsu ir klaiku,
ir pagalbos iš niekur prišaukt
[negali.

O tikėk, jie sugriš, tarsi paukščiai,
[visi
iš svečių, tolimųjų kraštų —
ir žvaigždė pro miglas patekėsi
[šviesi,
vėl laisva ir šventa kelsies tu!

MARIOM NENUBRISTI

JUOZAS KRUMINAS

Skrenda paukščiai vis pro mus,
Randa paliktus namus —
Mes su jais negrižtam.
Kaip lašams sraunaus upelio
Nenuplaukti toly kelią,
Mariom nenubristi.

Matom, kaip krantan staiga
Dūžta lėkdama banga —
Mes su ja nedūžtam.
Tik lyg pasaką nelinksma
Visur girdim savo žingsnių
Aidą graudžiai rūstų.

Vėjas ūkia, ir naktį
Sklaidos jos gaida plati,
Ūžia eglės žalios.
O dangus vis nesiblaivo.
Kur mūs sugrižimo laivas
Į gimtinę šalį?

Žaliam gegužy, kai skleido obelys žiedus,
Žiaurūs rusai mus apsupo Kalniškės miške.
Į kovą stojo partizanai, laisvės vanagai,
Už tėvų žemę ir rytojų kovės lietuviai.

Ir prabilo mūsų ginklai karšta ugnimi,
Krito priešų tankios eilės, jų retėjo vilnis.
Krito eglių žalios šakos, kulkos tarpe mūs,
Suvaitojo žalias miškas: "Gaila vyrai, jūs".

Ir apsupo visą mišką azijatai tie,
Vienas tikslas mums beliko: mirti ar laimėt.
Krito kovoje didvyriai su skausmu širdy,
Iš krūtinės tekėjo kraujas. Ak, kulka žiauri.

Vakaras kaskart artėjo nešdamas sapnus,
Priešai, kaip vilkai įsiūtę, didino skausmus.
Aplink gaubė dūmų rūkas, sužeistų skausmai,
Žali žolynai nuo kraujo dažėsi rausvai!

Baigėsi kova žiaurioji kraujo aukose,
Lūpos mirstančio kartoja: Sudie Lietuva!
Sudie tėti, ir motute, broli, sesele,
Sudie mylima mergele, jau negrišiu, ne!

Jūs mūs laidot negalėsit, vien tik širdys verkt
[galės.

Išniekinti mūsų kūnai gatvėse gulės.
Mus palaidos mūsų priešai tamsiomis naktimis,
Užleis užakėtą kapą dagiais žolėmis.

Oi, nuskriski, balandėli, į mano namus,
Pranešk tėčiui ir mamytei, kad negriš sūnus,
Sakyk mylimai mergaitei, kad jau neateis
Jos mylimas bernužėlis šiltais vakarais.

Tu, lakštute, aplankyki kapą vakarais,
Suok dainele liūdną, gražią naktį ir rytais.
Nér kam supilt smėlio kapą, tverti tvoreles,
Nér kam kryžių pastatyti, sodint gėleles.

Sese, pink vainiką gražų, atnešk paslapčia,
Broli, juodą medžio kryžių pastatyk nakčia.
Jūs, mieli draugai, kovokit, vykit plėšikus,
Kada bus laisva tėvynė, ir mums lengviau bus.

Tada plėvėsuos trispalvė bokštuos Lietuvos
Ir linksmas dainas sesutės laisvėje dainuos.
Dainuok, sese, šią dainele: "Kalniškės mūsų" —
Čia kovojo mylimasis, čia pražuvo jis.

KADUGIU ŠAKA

NELE MAZALAITĖ

Penkiese sėda prie vakarienės stalo šitą verbų šeštadienį, kaip kasdien, tačiau atrodo, kad kambaryje yra tiktai trys, tiktai vaikai. Jų motina yra labai liūdna ši vakarą, jos ranka yra tokia sunki, jog ji vos atkelia duonos riekę. Jos abi tyli, bet trys kalba garsiai ir linksmai — jų žodžiai striksi kaip paukščiai, nepastovūs ir greitai: čia jie kalbėjo apie katytę, ir tuojau apie angelus — viskas jiems yra sava ir paprasta. Dabar jau mini Velykų kiškį, jie dažo savo svajonėmis kiaušinius, ir staiga mažiausias, kuris turi penkerius metus, sako:

— O kadugys badosi, aš nesinešiu jo ryt į bažnyčią.

— Nešies, — taria vyresnis brolis, — nešies. Kaip gi tu eisi be verbos?

— Nereikia verbos, — pyksta mažasis, — verba yra ežys.

— Tu pats esi ežys, — nepasiduoda brolis. — Verba yra šventa. — Staiga jis susimąsto ir sako į visus: — Kodėl ji yra šventa?

Dabar reikia atsakyti jiems, galvoja motina, tačiau tyli, nes jos širdis yra yra toli, ji yra nuėjusi atgal per vienuoliką metų, knomet dar nebuvo šitų trijų, ir gal dėl to jie pasidaro jai svetimi, beveik nežinomi. Ji grįžta į savo jaunystę, ir vėl susitinka pirmą kartą vyrą, kuris savo akimis pasiėmė jos sielą. Verbų sekmadienis tai buvo — galvoja ji, ir kaip pro tirštą miglą girdi savo mergaitės balsą. Jos devyneri metai kalba šitaip išdidžiai ir pamokomai į jaunesnius brolius:

— Todėl, kad Dievulis jojo asiliuku į Jeruzalę.

— Ne, asiliukas yra Kaune, sode, — šaukia mažiausias ir tuojau klausia: — Kodėl Dievulis jojo asiliuku? Baltas žirgelis yra gražesnis, kodėl ne žirgelis?

— Rusai pavogė žirgelį, — sako antrasis, — bolševikai išvedė. Palauk, kai rytoj eisim į bažnyčią, — — —

Mažasis kažko ima verksti, ir visi trys šaukia drauge.

Dabar turiu nuraminti juos, — galvoja motina, tačiau nesijudina, nes jos širdis yra kurčia, ji girdi tiktai vieną balsą, balsą vyro, kuris prakalbėjo į ją pirmą kartą verbų sekmadienį. Bet jai pasidaro lengviau, kai į jos vaikų riksmą įkrentą sunkūs anytos žodžiai:

— Niekur neisim rytoj, mano pelytės jūs, niekur: kunigą ruskiai išvežė, ir bažnyčios durys užkaltos — niekas neapšlakstys švęstu vandeniu, nepasmilkys kodylu.

Ji kaibą niauriai, ir jos balsas atrodo juodas, tačiau jis ima šviestis, kai ji kalba toliau:

— Bet Kristus prajos rytoj, kaip Jis seniai seniai įžengė į šventą miestą. Ant asiliuko Jis joja, nes Jis palaimina kiekvieną gyvulį, nors ir menkiausą. Dievulis jos rytoj per visą pasaulį, ir visi paklos po Jo kojomis palmes ir kadugius, ašaras ir kruvinus drabužius, ir vaikučiai paties savo rankas, ir Dievas idės į jas ramybę.

— O man tėveli, — sako mažasis, ir paskui

ji pakartoja abu kiti:

— Ir man!

— Ir man!

Dabar motina sudejuoja nuo vaikų žodžių ir senelės atsidūsimo: ji jau yra perėjusi per visas džiaugsmo ir pabučiavimų dienas, jiėjo su vyru, kuris pirmą verbų sekmadienį buvo padovanojęs jai kadugių ir gluosnio puokštę, ir kas metai šitą dieną pakartoja savo dovaną. Jie keliavo drauge per visokias dienas, ir pasirodė pasaulyje šitie trys, kaip povasario gluosnių šakelės.

Šitą minutę ji grįžta savo mintimis, grįžta visa pas juos, kurie ilgisi to, kurio čia trūksta: sūnaus, vyro ir tėvo.

Ji pati lyg vaikas klausosi senelės pasakojimų, iš kur atsirado gluosnio kačiukai ir iš kur ten yra tiek daug medaus. Ji tikrai tiki, jog taip ir buvo, kad angelas nešė naščiais medų į dangų ir gluosnyje truputį užsnūdo, ir vėjas tuo metu išvertė abu liepinius kibirus — ir ant šakų nuvarvėjo tiek medaus, kad bitės, nesurinks jo nei per šimtą metų. Jai pasirodė, kad jaučia kvepiant korius — toks malonus yra tas pasakojimas, ir toks tikras, kad mažieji net apsilaižė. Paskui buvo papasakota apie pašventintą kadugį, kuris turi galios apginti nuo perkūnų ir nuo velnių.

Šitaip senosios šeimininkės pasakojimai pripildė namus gyvybės ir drąsos, kuri buvo ėmusi gesti, tarsi apleista ugnis. Ir kai motina pakėlė ant senelės kelių užmigusį mažiausiąjį ir nešė jį paguldyti, pajuto, kad jis yra tarsi gyvenimas — sunkus ir brangus. Tokie pat yra ir abu kiti, kurie dar pajėgė patys nueiti į lovas, užsi-miegoję ir tingūs.

Tačiau kai visi suminga, motina vėl pasijunta viena, viena šalia tuščios vietos, kurios niekas negalėjo užpildyti. Ji atsistojo prie lango ir matė mėnesieną kieme ir daiktus pakeistėjusius ir kitokius nuo šitos balsvos šviesos.

Ji vėl gyveno buvusias pilnačių naktis, leido vasaras ir žiemas šalia savo vyro, šalia mylimojo, klausėsi žodžių ir laikė jo rankas, ir bučiavo jį.

Jos mintys nuolat užlūžta į tuštumą, kuri prarijo jį — į tas dienas užlūžta, kai ji su vaikais viešėjo čia, mažo miestelio priemiesčio ūkyje, pas jo motiną, ir miestą užgriuvo neramumas, o vėliau bolševikai. Iš jo nebuvo nei žinios, nei jo paties — ji negalėjo išklausinėti iš jokio pažįstamo, kas jį ištiko.

Nepaliaujamai tarėsi ji su motina, ar jis pavėlavo pasitraukti, ar bėgo toliau, ar žuvo pakelyje. Tą patį norėjo žinoti ir tie, kurie geidė jam blogo ir ieškėjo jo šičia. Ir niekas, nei artimi nei priešai, nežinojo nieko. Yra tik viena ir tikra: jo nėra.

Mėnuo iškyla aukštai, kiek tik įmanydamas, ir tada ji pajunta nuovargį ir pasitraukia nuo lango. Po ilgo laiko ji užmiega, ir sapnai yra tokie pat tamsūs ir tušti, kaip ir atbudimas.

Ji atsibunda anksti — anyta dar nemiega.

Vilniaus krašto Naručio ežero pakrantės, puošnios svyruokliais berželiais

Propagandinė filma ir tremtiniai

VOKIETIJA

Sovietų repatrijacinė komisija balandžio mėnesio vidury buvo atvykusi į Friburgą. Ji parodė porą propagandinių filmų tremtiniais. Vienoje filmoje buvo rodoma, kaip „maloniai“ priimami repatrijantai, ružavomis spalvomis pavaizduotas susovietintos Lietuvos gyvenimas. Rodant naujakurius buvo lengva atpažinti tipingą barzdota maskolių. Tuo metu pasigirdo salėje balsas, kad tai — rusas. Prancūzų karininkui Marcier toji replika nepatiko ir jis tuojau liepė aplėisti salę stud. ateitininkų vicepirmininkui stud. Zigmui Dautartai. Tačiau Dautartas nunusigando

— Tegū sau miega — galvoja ji. Tada pasiima melžtuvę ir eina į tvartą.

Kai ji pradaro duris į kiemą, ji pamato kažką ant saulės nušviesto slenksčio:

Ten guli kadugys ir šešios gluosnio šakelės.

Ji stovi ir žiūri, ir bijo pasijudinti: jai atrodo, kad ji sulūš pati, ar šita dovana išnyks, kaip šešėliai, saulei pasisukus. Bet pagaliau ji išdrįsta, ir laiko jas saujoje, ir grįžta į vidų.

— Mama, — šaukia ji prie anytos lovos. — Mama, jis yra gyvas! Jis yra čia, tėvynėje, ar ne? Jis slapstosi ir laukia valandos, laukia prisikėlimo. Jis gyvas!

Senoji motina ištiesia pirštus į kadugio šaką ir pabučiuoja ją. Ir jos veidas yra šviesus ir jaunas.

tik atsakė, kad pats prancūzų karininkas žino, kaip bolševikai elgiasi užimtuose kraštuose. Marcier kiek aprimo. Tada buvo rodoma kita filma apie laisvės ištroškusius ukrainiečius, kuriems pasisekė pabėgti iš turkų belaisvės. Jau rusų karininkas rengėsi pradėti mitingą, kaip atsistojęs Dautartas ir ėmė kalbėti:

„Jūs, gerbiamieji prancūzai, matėte, kaip ukrainiečiai bėgo nuo turkų persekiojimų. Mes irgi turėjome bėgti nuo biaučių bolševikų, kurių atstovai čia stovi prieš jus.“

Salėje įsiviešpatavo mirtina tylą. Tada Dautartas kreipėsi į bolševikus:

„Plėšikai, kodėl jūs neparodote tūkstančių lietuvių, kuriuos ištrėmė į Sibirą? Kodėl jūs neparodote sovietų režimo koncentracijos stovyklų, kuriose vergauja milijonai nekaltų žmonių.“

Prancūzų karininkas bandė Dautarto kalbą nutraukti, bet šis nepabūgo, pasakė savo ir atsakė eiti į karininko būstinę pasiaiškinti, pareikšdamas, kad jis visur ir visiems tą patį galės pakartoti... Dautartas nebuvo suimtas. D.

KAS DAROSI?

Mes nemégstame karo. Kartais nesinori nei kalbėti apie jį. Tačiau nuo 1914 m. pasaulis išgyvena karo būklę su ramybės įtarpais. Pasiekus XX-jo amžiaus vidurį, prieš mūsų akyvaizdą stiebiasi bandymas jėga užvaldyti žmoniją. Ir tai nėra naujiena. Tokion būklėn buvo atsidūrę persai Graikijos galybei kylant. Viduržemių pasaulis pergyveno tą pat Romos imperijai augant. Europos tautos ir gentys sutiko tokį reiškinį Karolio Didžiojo šventajai imperijai kuriantis, apie 800-sius metus,

Šiandieną Sov. Rusija, negi ji grumiasi prieš Vakarų dėl skirtingos markės Berlyne? Ne. Ji turi savo skirtingą tikėjimą, idejas. Ji yra atkakli ir nepalenkiama savo idejose. Toji ideja nusako Žmogaus santykius su visuomene. Mes čia galvojame, jog žmogus esąs dieviškosios panašybės atvaizdas, turįs asmenybę, sielą, valią, būdą, pasirinkimą elgtis gerai ar piktai, galįs svajoti, tikėtis, geisti ir kurti.

Jie ten Rusijoje tvirtina, kad žmogus, kaip visa kas gamtoje, yra gamtos atsitikimo padaras, netyčiomis per kovą pasikeitęs, todėl, kad prieš milijonus metų iš dumblo iššliaužė kirminas ant kranto. Dėl to tam kirminui tada pasidarė paplokščia galva vietoj apskritos, ir jūs patys šiandien, nors ir labai pakeitę pavidalą, giminytės teise — visi esate kirminai. „Nesuprantama, kam čia šitos šnektos apie tąją tolimą giminytę? . . .“ — pasakysite!

Taigi. Amerikonai irgi ilgai nesuprato, kodėl ruskiai jų nemégsta ir nekenčia, nors jiems sukišo 11 bilijonų dolerių. Jie vis dar negali suprasti, kodėl maskoliai eina prieš Maršalio ūkiškosios pagalbos planą Europai atstatyti, kai Vakarų europiečiai ta pagalba džiaugiasi, o rytiniai gal tik svajoja.

Matote — galvojant sveiku protu tie dalykai nesiduoda suprasti. Bet jeigu imsime galvoti, kaip galvoja Kremliaus maskoliai, — pasidaro aišku.

Jie galvoja, kad žmogus yra atsitiktinumo ir aplinkumos padarinys. Pakeiskite aplinką ir turėsite pasikeitusį žmogų. Tokia buvo teorija apie Tarzaną ir beždžiones.

Kyla klausimas, kas keičia aplinką?

— Na gi, v a l d ž i a! — O kas gi išrenka tokią valdžią? A. . .! — valdžia išsirenka pati save, — taip ir žinoki pilietis, tu žmogau iš masės! Tokia valdžia kovoja ir kovos už pasilikimą valdžioje nuolatos.

Pav. STALINAS, jis nėra koks ten nedorėlis. Jis yra geras žmogus. Išlikimo teise, jis yra gyvas, o jo priešai, kurie negalėjo išlikti gyvi, visi buvo netikę. Jis ir valdo panašiai galvodamas, jog tik tas kas reikalinga yra gera ir teisinga, o ko nelabai reik — šalin.

Pavyzdžiui, Rusijoje yra per daug žmonių ir per maža grūdų prisauginti pakankamai galvijų. Jam reikia maitinti žmones ir galvijus. Išmaitinęs žmogų jis jo negali parduoti į užsienį ir gauti pinigų. Galviją nušėręs jis gaus mėsos ir odų, kuriuos galima parduoti. Grūdą ir nesušertą galima parduoti. Už gautą pinigą ar aukšą, galima iš užsienio pirktis pramonei reikalingų mašinų ir gaminti lėktuvus bei patrankas ir tankus.

Taip ir atsitiko 1920 metais Ukrainoje. Tada buvo išmarinta badu 20 milijonų žmonių, kadangi jie nebuvo taip reikalingi, kaip mašinos iš užsienio.

Kas taip galėjo pasielgti? Tik Stalinas, nes jis nepripažįsta jokios dieviškosios atsakomybės, o elgiasi pagal savo naują tikėjimą, tikėjimą į reikalą ir savo valdžią.

Kad bolševikai taip tiki į «reikalą», jūs galite apie tai pasiskaityti tūkstančiuose jų knygų parašytų Markso, Lenino, Stalino. Tarp kita ko, ši žiaurioji „reikalo“ doktrina jau taip pat ne pirmas kartas pasirodo pasaulyje. Ji buvo taikoma Spartoje. Osmanų Turkijoje ji buvo taip pat. Kinų istorijoje ji ir gi keliais įtarpais buvo pasirodžiusi. Tiesa, kinai nežudydavo vyrų, tik mergaites. Ten vienas vyras buvo laikomas naudingesniu už keletą moterų, — kam tad jie būtų turėję palikti per daug gyvų moterų? . . .

Čia turime reikalo su gyvenimo filozofija. Dabar, kai yra tokia valdžia kuri taip tiki, ką daro ji, kad įtikintų žmones jog viskas yra gerai?

Įtikinimui yra trys būdai. Pirmasis iš jų — jėga. Ten kur negalima ko nori pasiskaityti, nei rašyti, nei klausytis radio, negali išgirsti opozijos, negali ginčytis, o gali būti areštuotas ir paverstas vergu arba net nužudytas, ne tik už tai ką pasakei, bet ir už tai, jog drįsai galvoti. Ten dauguma žmonių nenorės nei galvoti, nei užsitraukti įtarimo.

Antrasis būdas yra nuolat kalti tą pačią mintį, nuolat kartuoti: „Mokslas sako . . . mokslas sako . . . mokslas sako . . .“ Mums įkalbama tikėti mokslininkams, lyg kokiai teologijai. Yra daug dalykų, kur mes nei nesuprantame apie ką ten kalbama, bet tikime ir gana. O jeigu tie dalykai yra tokių neva „mokslininkų“ valdžioje, tai tada būna valdomi ne tik žmonių kūnai, bet ir jų dvasia patenka valdžios valion. Kuriam laikui tokia valdžia pajungia ištisos rasės galvoseną.

Trečiasis būdas yra nuduoti, jog pasisekimas seka paskui pasisekimą, laimėjimas eina paskui laimėjimą. Jūs, turbūt, patys pažįstate tokius tipus biznyje ir politikoje. Jie visada nuduoda, būk jiems viskas sekasi, nors stovi prie pat žlugimo. Jie apsimeta pavykėliais, mulkindami įtikina kitus, būk jie labai daug sugeba ir įsigyja pasitikėjimą aukštoms pareigoms bei atsakomingsoms tarnyboms. O už jų darbingumą nebuvo verta pakelti iš pasiuntinuko į sąskaitų išrašinėtoją.

Sov. Rusija apsimeta pilna pasisekimų ir laimėjimų. Amerikonai patys daug prisidėjo prie tų apsimetimų ir pasigyrimų išpūtimo. Jie davė rusams vienuolika bilijonų dolerių pinigais ir gėrybėmis ir dar kaiką duagiau.

Teherane, Jaltoje ir Potsdamm'e jie atidavė rusams ištisas tautas — suomių, estų, latvių, lietuvių, trečdalį lenkų, o dabar ir ištisai Lenkiją, Ungariją, Rumuniją, Bulgariją, Albaniją, Jugoslaviją, Čekoslovakiją. Jie davė rusams vokiečių, austrų, pusę Korejos, Mandžuriją už dalyvavimą šešias dienas kare prieš Japoniją. Atidavė pusę Sachalino ir Korilų salas, taip, jog šiandien Alaską jaučiasi esanti pavojuje. Ameri-

Lietuviai Svetur

Kanadoje

Lig šiol Kanados lietuviai turėjo savaitraštį «Nepriklausoma Lietuva», kuris skaitytojus stengėsi patenkinti, gerbiant politinius bei ideologinius įsitikinimus, visų reikalus.

Reikalai pasikeitė, kai apie laikraštį susipietė vienos kairiosios politinės grupės žmonės, net išstumiant iš redakcinės kolegijos tuos, kurie laikraščio leidimo ir redagavimo našta ilgą laiką nešė ant savo pečių, organizavo nuosavos spaustuvės įsigijimą.

Paskutiniu metu «Nepriklausoma Lietuva»

konai paliko rusams, per nesuprantamą klaidą, visą geriausios japonų Kwantungo Armijos apginklavimą. Tais ginklais tapo apginkluoti Kinijos komunistai ir nukariauta didesnė dalis visos Kinijos.

Šios dienos nėra griaudžiantis karas. Rusai veda karą panašų į vėžio ligą, kuris silpnina pasaulį, lyg nepagydomas kraujo sruvenimas.

Šiomis dienomis laisvasis pasaulis stovi prieš tautą, norinčią sunaikinti bet kokią civilizaciją, kuri nesutinka su bolševizmu. Jie jau pavergė 600 milijonų žmonių.

Turi būti laiku suprasta didžiausios tragedijos gresmė. Pavojus ir tragedija slypi tame, jog laisvąją visuomenę užpuola vergų bendruomenė. Reikia suprasti, jog teks grumtis išlaikyti gyvą laisvę, arba vergų bendruomenė nustumis žmoniją šimtus ar tūkstančius metų atgal, kada žmogus bijojo ir įtarė žmogų, ir žudė artimą savo, kad pats išliktų gyvas.

Suv. Am. V-bės, lyg milžinas Titanas, laiko savo pečiais laisvųjų tautų rūmo skliautus. Ten dirbama gaivališkai, įsivėžus, jėgomis, protu ir mintimis, pasitelkus mokslą ir techniką, nesigailint išlaidų nei pastangų. Skiriamos didžiulės sumos Vakarų Europai atstatyti. Išlaikoma ir statoma galingas laivynas ir aviacija. Ir tas tęsis tol, kol gresmė nebus pašalinta iš pagrindų.

Sudarytos sutartys ir apsigynimo paktai, sutelkia visas laisvasias tautas atremti raudonąją tvaną, sustabdyti jo plitimą. Jei iki šiol jis buvo sėkmingai sulaukytas Graikijoje, Turkijoje, Irane ir Berlyne, tai Kinijoje jis išsiliejo plačiau negu Jangtse upės vandenys.

Nors yra vilčių, kad ateis laikas, ir šis kruvinasis antplūdis pats atslugs ir sunyks — taip jau nekartą istorijoje atsitikdavo — bet tokio lūkesčio nepakanka saugiai ateičiai sutikti.

Tačiau atrodo, kad to siaubūno niekas nepasotino ir nepasotins. Jis vis vien pakels galvą ir išskės nasrus žemės rutulio apžioti.

Dievo žmogus, išsaugojęs krikščioniškąją civilizaciją, stovį kovą prieš pragariškąją „reikalą“ demoną ir laimės!

Tuo tarpu, laikas grįžti prie teisingos gyvenimo pasauliožiūros, kurioje dieviškosios prigimties žmogus turi nepažeidžiamų ir amžinų teisių, kurios yra pranašesnės už valdžias, didesnės už jėgą, ir kurios žmogui duoda laisvę.

atsisakė talpinti Kanados Lietuvių Sąjungos Centro Valdybos veikimo deklaraciją.

Nesutariantieji su «Nepriklausomos Lietuvos» užimta linija bei taktika, projektuoja leisti naują laikraštį.

Kol jis pasirodys, Kanados L. S-ga pradėjo leisti biuletinį. Biuletinis leidžiamas žurnalistinio formato: viršelio kairėje pusėje — Kanados tautinė emblema-klevo lapas. Dešinėje — lietuviškasis skydas su Vyties kryžiumi. Bendrai biuletinis daro malonaus įspūdžio.

Tai kas įvyko Kanados Lietuvių gyvenime, visuomenės diferencija, sulig savo ideologijos, yra normalus gyvenimo reiškinys. Tiesa, tos ideologijos nei viena, nei kita pusė aiškiai nepabrėžė. Tačiau užtenka pažiūrėti vienos ir kitos grupės spaudą, valdybų bei redakcijos sąstatą, pamatysime, kad tai yra galutinėje sąskaitoj ideologiniai sambūriai. Kitaip ir negali būti sąmoningoj ir susipratusioj visuomenėj. Kiekvienas kultūrinis darbas, net ir politika, atsiremia viena kuria nors ideologija.

Kanados lietuviams linkėtina susiorganizuoti išėiti į kultūrinio darbo lenktynes, bet ne peštynes.

— Kovo 23 d. Kanadoje susiorganizavo Lietuvių Katalikių Moterų Draugija.

— Kovo 27 įsteigta Kanados Lietuvių Sąjunga ir išrinkta Centro Valdyba.

Sąjunga turi skyrius įvairiose kolonijose. Tai skaitlingiausias lietuvių sambūris Kanadoje.

Uruguajuje trys ministeriai

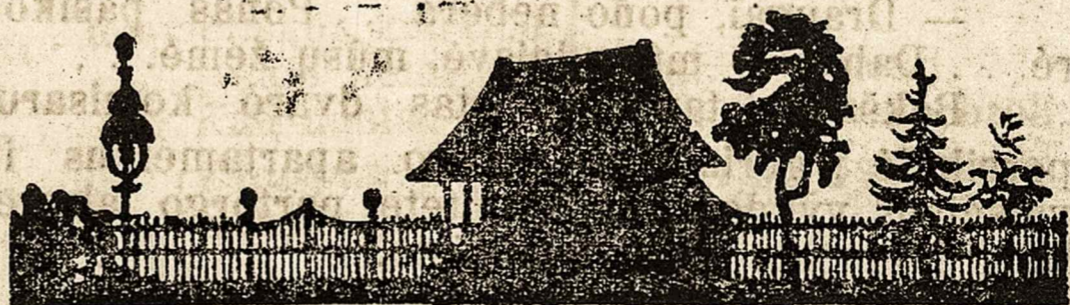
Uruguajuje leidžiamas liaudininkų laikraštis «Pietų Amerikos Lietuvis» 4 nr. rašo:

«Visi gerai žino, kad Uruguajuje yra du Lietuvai atstovaujantys ministeriai: pirmas Smetonos paskirtas Dr. Kazys Graužinis ir antras Stalino įgaliotas ponas Nikolai Gorelkin, bet štai dabar, 16 Vasario išvakarėse, viename Uruguajaus dienraštyje pasiskelbia trečias Lietuvos «ministeris» neva Dr. Gabrio Paršelio, gyvenančio Šveicarijoje, paskirtas p. Pranas Sačikauskas.

«Kadangi dabar Lietuvos «ministeriu» lengva pasiskelbti, tai nieko nuostabaus, kiekvienas avantiūristas tą gali padaryti, bet kad pasiskelbti neva «demokratinio ministeriu», žmogui, kuris niekad nebuvo demokratu. . .

«... Nei vienas rimtas demokratas nesutiks, kad toks «ministeris» atstovautų mūsų demokratinę lietuvių koloniją, nes tokio «ministerio» pretenzija yra tik avantiūriškas žygis, savo asmeninių interesų naudai.»

Prieš «ministerį» Sačikauską Uruguajaus susipratę lietuviai paskelbė smarkų boikotą ir meta kaltinimą, kaipo norą pasitarnauti Lietuvos okupantams. (Al. Kd.)

Kruvina

Laisvė

Dvidešimts metų Vilniaus krašto lietuvis nėšė nevilties ir paniekos našta po lenkų dvarponių sauvale.

Nuo Gervėčių, Adutiškio, iki Musninkų, Giedraičių, lietuviškos Vilniaus žemės lietuvių lydėjo ta pati nedalia ir vienodai kietas «dziedzic'ų» (duonos davėjai) bizūnas.

Houvalt'ai, Pimanov'ai ar Bagdonovič,iai, kurie pusryčius valgydavo Viniuje, pietus — Varšuvoje, o vakarienę — Zakopanėje, priklausė tai dvarponių grupei, kurie kumetį laikydavo šuns vietoje.

Dvidešimts metų Vilniaus žemės lietuvis nedrąsiai žvelgė į Širvintų bažnyčios varpinę, tarsi žuvis, gaudė lietuviškos giesmės ir dainos aidą: jam trūko lietuviškos duonos ir laisvės.

Už kiekvieną («bez pozwolenia») žemėn įbestą tabokės diegą turėdavo sumokėti po 2 zlotu baudos, tuo tarpu jo ponas Houvalt Maišiogalos valsčiuje paliko «garbės skolą» per 10.000 zlotų. . . Suprantama — Houvalt turėjo per 1000 ha žemės, priklausė Maišiogalos «gminos» tarybai, o lietuvis muzikėlis pastarojo dvarui.

* * *

1939 ruedniop, kai Jadvygos Smosarskos, Bocianskių sukirpimo automobiliai, tarpe Maišiogalos ir Širvintų — Porų pereinamame punkte nulenkė šiaudines gaires, kurios dvidešimts metų buvo skriaudos ir gėdos liudininkėms, laisvos Lietuvos lietuvis tapo ne lenkišku muziku (cham), bet žmogumi.

Tuo tragišku lenkų tautai metu, lietuvis mokėjo užmiršti Vilniaus žemės okupuoto brolio patirtas kančias Lukiškiuos ir kituose kalėjimuose.

* * *

Po gero pusmečio, kai visoje Lietuvoje šeiminkavo svetimi, Vilniaus žemėje, Maišiogalos valsčiuje, Pavasarėlių dvare kumečiai dalinosi paukščiais, grūdais, galvijais ir žeme.

Dvaro savininkas ponas Loppato, matydamas tokią naują tvarką, vieną rytą pasikorė.

Aršiausias kumečių, Juozas Bakšanski, nupioves pakaruoklio virvę, susišaukė viso kumetyno įnamius, prabilo:

— Draugai, pono nebėra. . . Ponas pasikorė. . . Dabar — mūsų laisvė, mūsų žemė. . .

Bakšanski tapo paskirtas dvaro komisaru, persikėlė į geriausius dvaro apartamentus ir valsčiaus vykdomame komitete, partorgo akyse, buvo laikomas geru komunistu.

* * *

Pirmosios dienos kumetyne slinko visai padoriai: dvaro virtuvėje sunkėsi skaidrus naminės lašas, o keptuvėse raitėsi veislinės karvutės kepsnys. Dvaras išskirstytas sklypais, žemė priklauso liaudžiai. . .

Tokiais žodžiais pasaldindavo gyvenimą turgavietėse partorgai, piemens amžiaus žydėliokai ir visi tie, kuriems patiko laisvos tinginio dienos.

Su laiku dvare, iš 30 arklių, paliko tik trys, nes likusieji, kurie nesuspėjo nustipti, buvo perkelti miestelin — mašinų-arklių skolinimo punktau.

Apie Kalėdas, kai ledo pluta buvo pajėgi išlaikyti suaugusio klumpes, komisaras Bakšanski sukvietė naujuosius dvaro savininkus ir tarė:

— Draugai! Toksai mūsų gyvenimas šuniškas yra! Partija ir Valždzia mums davė laisvę, žemę, o dabar vyksime miškan statybine medžiaga apsirūpinti. Sakau jums, draugai, toks gyvenimas krūvoje šuniui vertas. . .

Ir išėjo Pavasarėlių vyrai naujų vienkienų ruošti, naujo gyvenimo kurti.

* * *

Pavasariop, kai vyrai paruošė reikiamą kiekį statybinės medžiagos ir bandė parsigabenti kiekvienas į savo sklypą, draugas komisaras Bakšanski buvo iškvieistas pas draugą partorgą Maksimovič, (Viliampolės ex-batsiuvi), kuris užklausė pirmojo:

— Yra žinoma, jog draugas nori palaikyti buožių dvasią ir atstatyti buržuazinę Stolypino vienkienio sistemą. Partija budri, partija kovoja už kolektivizaciją, už kolektyvinio ūkio sistemą. Partija budri ir neleis, kad koks tai Bakšanski eitų prieš liaudies valią. . .

Draugas Bakšanski, išėjęs iš draugo partorgo kabineto, rimtai susimąstė:

— Jau tik ne mums išvysti geresnį gyvenimą. Ne! Kumečiu užgimęs — kolchozininku nusibaigsi. . .

Pavasarėlių dvaro savininkai, išlinde iš miško, ašarotom akim pasižiūrėjo ton pusėn, kur jie, jų tėvų tėvai, kiekvienon žemės pėdon yra idėję tiek vargo, tiek kruvino prakaito įsunkę.

Sunkia, tarsi svetima, ranka numojo kumečiai savų kumetyną link ir daugiau nebesugrižo.

Jie ne tam vargo, kad vieną grandinę pakeitus kita. Ne!

Vieną birželio mėnesio naktį, kuomet tūkstančiai Lietuvos kumečių buvo tremiami Sibiro kryptimi, prie Pavasarėlių dvaro sustojo sunkvežimis su 5 enkevedistais. Įsibrovę vidun, rado dar neatvėsusį Juozo Bakšanskio lavoną. Jis pasikorė.

AL. KĖDAINIS

Nekaltas Kraujas

„Hitleris kraugerys! Stalinas kraugerys! Kiek nekaltų žmonių išžudė! Ne tik kareivius, bet ir kūdikius be laiko iš pasaulio išvarė!”

Štai kaip ir žmonės ir laikraščiai šaukė, piktinosi karo metais.

Karas pasibaigė bent Europoje ir Japonijoje, o nekaltųjų kraujas ir toliau liejamas upeliais. Ne vien Stalinas savo kalėjimuose; ne vien Kinijos komunistai piliečių kare, bet ir čia pat Brazilijoje, S. Paulo mieste, kas metai išžudoma tūkstančiai nieko nekaltų gyvybių. Ir tai daro ne tik plėšikai, užpuolę žmogų apiplėšti, ne tik savo priešui keršydami, bet gerais, padoriais ir net katalikais save vadinantieji — moterys! Rašau čia apie tuos tėvus ir motinas, kurie drįsta nužudyti savo pačių dar negimusius kūdikius. O tokių, kaip daktarai liudija, yra tūkstančių tūkstančiai.

Kaip reiktų pavadinti tokį tėvą, kuris reikalauja, kad žmona darytų abortą! Kokia ta moteris sužvėrėjusi, kuri drįsta nužudyti savo meilės vaisių!

Tokie tėvai baisesni už žvėris. Tokie tėvai nebeturi meilės, nebeturi širdies ir tie žudomi vaikai nebuvo meilės vaikai, o tiktai šlykštaus vyro moters gašlumo vaisiai!

Kai vilkas ir vilkė gina savo vilkučius nuo priešų, kai net višta šoka ginti savo viščiukus — tėvai gali žudyti savo vaikus. Štai koks žmonijos išsigimimas!

„Bet kur dėsi vaikus, kai jų bus daug? Kaip išmaitinsi, kaip išmokinsi?” — teisinasi tokie beširdžiai tėvai. Jei kas nenori nudegti rankos, tas nekiša jos ugnin. Kas nenori sušlapti, tas nelipa

vandenin. Jei tėvai nenori vaikų, tai turi suvaldyti patys save, pagyventi „kaip brolis ir sesuo.” Jei taip gyvena tūkstančiai nevedusių vaikinių ir mergaičių, taip gali gyventi ir vedusieji. Tik tas, kas nenori savęs valdyti, kas nenori visuomet patenkinti kiekvieną savo užgaidą, tik kam nerūpi, nei Dievo įsakymai, nei savo sielos išganymas, tik tokie „negali” susivaldyti. Negali, nes nenori.

Šv. Raštas sako, jog Kainui užmušus savo brolių Abelį „nekaltas jo kraujas šaukė dangun keršto.”

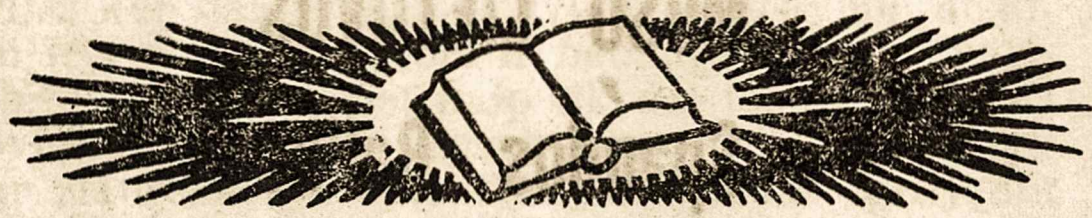
Kokio keršto dangun šaukia nekaltųjų kūdikėlių kraujas prieš savo sužvėrėjusius Tėvus! Tie išgriauti miestai, tie karo metu žuvę milijonai yra tik niekai palyginus su nekaltų kūdikių išžudomais milijonais.

Katalikų Bažnyčia, gindama kūdikėlių gyvybę, yra uždėjusi abortus darantiems didelę bausmę. Ji išmeta juos iš Bažnyčios arba „ekskomunikuoja.” Tai yra, atima teisę eiti prie Šv. Sakramentų, gauti mišias ir kitas dvasines malones, iki jie nepadarys didelės atgailos. Tik pats vyskupas, ir tik su ypatingu leidimu, kitas kunigas tegali atleisti tą nuodėmę.

Iš Katalikų Bažnyčios išmetama ne tik pati motina, bet ir tėvas, ir svetimas žmogus, jei jis liepė ar patarė abortą daryti, ir gydytojas tą abortą padaręs, ir visi patarnautojai, kurie prisidėjo prie tos operacijos.

Kas nori gauti Viešpaties atleidimą ir vėl būti kataliku turi per išpažintį prisipažinti, ar liepęs, ar pataręs daryti, ar padariusi abortą ir priimti atgailą.

Kun. J. KIDYKAS S.J.

KNYGOS

Kelionė į Peklą

(RECENZIJOS VIETOJE)

Menu, Lietuvoje, būta tokių sėšlių tautiečių, kurie nuo žinduko amžiaus iki paskutinio atskiepimo, iš nuosavos parapijos rubežiaus niekur toliau neišklysdavo. Ir jų žodžiais tariant: — Gyvenosi gerai. . .

Bet nūdien, pasikeitė laikai, juo labiau žmogus. . .

Atsiprašant, liaudies patarlė sako:

— Brolau, su velniais nemėgink obuoliauti — neteksi vaisių ir terbos! — Tačiau tūlas PRANAS TAURAGNIŠKIS, matomai didelis neklaūžada, sugalvojo atlikti kelionę į peklą. . .

Šiomis dienomis į mano rankas p a t e k o

16 puslapių knygelė: Pranas Tauragniškis, «KELIONĖ Į PEKLĄ», išleista 1949 m., B. Aires, jūmoro, politikos ir kritikos pasakėčia iš dabartinių laikų pritaikinta «Pekliškai Gaidai.»

☆
Tauragniškio palydovas į peklą, buvo šis nelabasis:

Tad velnias man rodo: «Štai jų didenybės! Kaizeriai, carai ir kiti puikybės; Kurie yr' nuteisti užu išdidumą Grobį ir godumą.»

Autorius pekloj atrado carą Nikalojų, kuris jojo ant Lenino

Užtat kad jo šeimą taip žiauriai išžudė Ir sklepuose pūdė.

O toliau —

Netoli Lenino, mačiau kitą vietą,

Kur spirga kaip dešros lygintojai svieto;

Tai nacių herarkai ir enkavedistai — Tironys, fašistai.

Pasirodo, jei tikėti autoriui, pekloj atsirado Musolini, Hitleris, bet

Ant žemės paliko šios bestijos draugas.

Kurio taipgi yra sąžinė kaip raugas. . .

Ir tiems «svieto lygintojams» yra numatytos nesvietiškos kančios:

Į akis jiems pilsim karštą vitriolį,

Kad nuolat mulkino darbo masės brolių;

Žadėdami rojų, čiulpė visiems kraują,

Suspaudę į saują.

Vyt. Vyt.

Mažiesiems

Vytė NEMUNĖLIS

I Tėviskėle

Nežydí žiedas be saulutės,
Neaugá medis ant uolos
Negera Algiui nei Daliukui
Be Tėviskėlės Lietuvos.

Ateis pavasaris per kalnus,
Laukus žiedeliais nubarstys,
I tėviskėlę skris su paukščiais
Linksmi dainuodamas pietys.

I tėviskėlę kvies mus gervės
Padange skrisdamos aukštai —
Melsvom žibutėm ir purienom
Jau žydi Nemuno krantai.

Tinginiai

Vienas žmogus turėjo tris sūnus, vieną už kitą tingesnius. Kartą jie visi gulėjo po vyšnia. Štai vienas jų sako:

— Vai tai gera būtų, jei kas skintų vyšnias ir mums į burną dėtų!

O kitas jam atsako:

— Ne, kad vyšnias pačios mums į burną lėktų, tai gerai būtų!

Trečias brolis klausė, klausė ir pagaliau prabilo:

— Broliukai, kaip jūs netingite kalbėti!
Ir visi trys užmigo.

— Kuriuo laiku tu kelies vasarą?

— Kai tik pirmas spindulys įeina pro mano langą.

— Ar tai ne peranksti?

— Ne, mano kambarys iš vakarų pusės.

— Gaila, kad negimiau prieš kokius tris šimtus metų.

— Kodėl?

— Nebūtų reikėję tiek daug istorijos mokytis.

Trys Piestukai

Gyveno kartą trys pieštukai,
Visi mokėjo piešt gražiai,
Jie nesipyko kaip gaidžiukai
Ir nesišiaušė kaip ežiai.

Namus ir stogą piešė juodas,
Raudonas — saulę ir gėles,
O trečias piešė krūmus, sodus,
Laukus ir lygumas žalias.

Ir daug jie nupiešė šuniukų,
Ir daug jie nupiešė vilkų,
Ir daug jie nupiešė berniukų
Mokyklon einančių taku.

Ir daug baisiausių krokodilų,
Lėktuvų, tankų ir laivų,
Ir daug dar piešė, kol sudilo,
Daiktų gyvų ir negyvų.

O kai sudilo jie, nutrūko
Ir pasakėlė mano ši:
Gyveno kartą trys pieštukai,
Mokėjo piešt gražiai visi.

"MŪSU LIETUVOS" Spaudos Balius

Įvyks birželio mėn. 25 d. 20 val. Mokoje,
Lietuvių mokyklos salėje, Rua Lituania 67.

Bus suvaidinta 3 veiksmy istorinis veikalas

Amerika Pirtyje

Veikalą režisuoja p. A. Žibas.

Po vaidinimų bus galima pasiškoti ir atsigaivinti "Mūsų Lietuvos" bufete.

Laiku apsirūpinkite pakvietimais, kuriuos galima gauti "Mūsų Lietuvos" redakcijoje ir pas platintojus.

Tautieti, pats dalyvauk ir kitus paragink atsilankyti.

Kataliku Bažnyčios Padėtis Pavergtoje Lietuvoje

Rašo Henrikas VALAVIČIUS

Įvairiose Lietuvos gyvenimo srityse rusai vėro žiaurų mūsų tautos naikinimo darbą. Prisdengę "geležine uždanga", saugoma vilkinių šunų ir enkevedistų durtuvų bei tankų, jie nori išvengti pasaulio akių ir paslėpti savo niekšiškus nusikaltimus, kuriems sunku surasti palyginimą su bet kuriais kitais persekiojimais, kuriuos mūsų tauta patyrė. R. Katalikų Bažnyčia, kuriai priklauso virš 80% Lietuvos gyventojų, neišskiriamai sujungta su mūsų tautos gyvenimu, kaip vienas iš stipriausių ramsčių prieš carų rusifikacijos planus, Maskvos ir aziatų komunistams pasidarė dar didesniu kliūviniu, šiuo metu gal jau netiek prievarta įbrukti rusų kalbą, bet kiek išrauti iš lietuvių sąžinės krikščioniškos dorovės jausmą ir sunaikinti lietuvių širdyje skirtingą kultūros supratimą ir nepriklausomo apsisprendimo nusistatymą.

Dėl šių priežasčių Katalikų Bažnyčia tapo viena iš svarbiausių persekiojimo aukų visuose šiandien rusų valdomuose kraštuose, kaip tai mes galime patirti, diena iš dienos, iš viso pasaulio spaudos pranešimų.

Iš Lietuvos mus pasiekia žymiai mažiau žinių, negu iš kitų katalikiškųjų kraštų anapus rusų "geležinės uždangos" dėl to, kad Baltijos kraštai randasi dar giliau ir yra dar stipriau saugojami, negu kad, pavyzdžiui, Lenkija arba Vengrija, kur dar reziduoja svetimų valstybių atstovai ir vis dar yra, nors ir nedaug, svetimų valstybių žurnalistų. Bet kaip tik dėl tos priežasties sovietinės valdžios persekiojimo priemonės yra dar žiauresnės, ir persekiojimo būdai prilygsta nevaržomam siautėjimui, kadangi yra mažiau pavojaus, kad jų darbai pateks į užsienio spaudą.

Sovietų oficialioji propaganda neigia bet kokį religijos persekiojimą ir nurodo atatinkamus sovietų konstitucijos straipsnius, kurie laiduoja religinio kulto ir antireliginės propagandos laisvę. Iš tikro, didiesiems Bažnyčios atstovams, kurių negalima buvo patylomis izoliuoti, kaip antai, Kroatijos Arkv. Stepinac ir Budapešto kardinolui Mindzenty buvo mesti įvairūs kaltinimai, rūpestingai išvengiant paliesti tų Bažnyčios vyrų kova už krikščionybės mokslo laisvę.

Karo metu Kremlius oficialiai pripažino rusų provoslavų cerkvės patriarchą Aleksiejų ir davė laisvę provoslavų cerkvės veiklai. Kol karas ėjo, Aleksiejus energingai panaudojo atgavintuosius popus Dievo vardu kelti raudonarmiečių karinį narsumą, ten, kur neužteko vienu politrukų darbo. Pasibaigus karui, Aleksiejaus dėmesys nukrypo į užsienio provoslavų religingumo kėlimą, ir patriarkas aplankė visą eilę užsienio cerkvių, kad sustiprintų Maskvos įtaką tikinčiųjų tarpe. Rusijos viduje sovietiškas patriarkas karštai ėmėsi iš Lenkijos atitekusių ukrainiečių unitus, kurie yra ištikimi Popiežiui, atversti į provoslavų tikėjimą. Šiai krikštijimo

operacijai tiesioginiai talkininkavo enkavedistai, niekuo neužsileisdami savo uolumu Katarinos Didžiosios žandarams, kurie tuos pačius ukrainiečius prieš porą šimtų metų prievarta vertė pereiti į cerkvę.

Ši naujoji tariamosios religinės laisvės politika pasitarnavo Sovietų politikai žymiai daugiau negu porevoliuciniais metais maskaradinis tasymas popų ir bažnytinių ženklų miesto gatvėse. Šios politikos dėka, atsirado popų vienoje rankoje su kryžiumi, o kitoje — su piautuvu ir plaktuku, beskelbiančių Dievo žodį. Atsirado dar daugiau ne tik provoslovų, bet ir katalikų, kurie tuo pačiu laiku laiko save ištikimais komunistais ir kartu neatsisako nuo savo religijos, kadangi komunizmas jau nesąs priešingas tikėjimui.

Naujoji komunistinė taktika religijos atžvilgiu niekub nepakeitė tikrosios bolševizmo ideologijos tikrųjų sovietinės vyriausybės darbų. Religija tebėra "masės opiumas" pagal klasiškus Lenino žodžius. Ji yra atsiradusi išnaudotojų klasės galvose, kad nuslopintų proletarinę masių revoliucingumą nuversti buržuazinę kapitalistinę tvarką, žadėdama po mirties amžiną gyvenimą. Ne artimo meilė, bet neapykanta klasės priešams yra dorybė. Kadangi Bažnyčia savo mokslu kliūdo vystyti klasių kovai, ji sulaukė komunistinę revoliuciją, todėl turi būti sunaikinta. Ji yra naikinama, ir patriarkas Aleksiejus, pavyzdžiui, nieko neturi pasakyti dėl Sovietų priaugančios kartos auklėjimo, kuri pagal visas valdžios pastangas turi būti bedieviška. Bet Krenliaus vyriausybė mielai duoda Maskvos patriarkui leidimą pasiųsti provoslavų "misijonierių" į pagoniškąją Japoniją. Iš tikro, misijonieriai buvo jau pasirengę išvykti, bet amerikiečių kariškoji vadovybė Japonijoje kažko persigalvojo ir nedavė atatinkamo leidimo "Dievo žodžiui skelbti."

Kova prieš religiją tebėra vienas iš pagrindinių komunizmo tikslų, ir ši kova ypatingai nukreipta prieš Katalikų Bažnyčią, kuri yra nepriklausoma, ir kurios dvasiškus atstovus nėra galimybių panaudoti taip, kaip provoslavų patriarkus — išvaryti belzabubą su belzabubu.

Šios kovos tragiškumo padarinius ir vis gilesnes žaizdas patiria Lietuvos Katalikų Bažnyčia. Pasinaudodami Amerikos Lietuvių Tarybos anglų kalba leidžiamo "Lithuanian Bulletin" nr. 1-33, 1949 m. surinktomis žiniomis, čia norime patiekti daugiau žinių apie šios kovos eigą pavergtoje Lietuvoje per pastaruosius metus.

(Tąsa sek. "M. L." numery.

VISA PASAULYJE

KINIJOJE

Shangai miesto patekimas į komunistų rankas yra didelis smūgis nacionalistams.

Nors oficialiai nebuvo patvirtinta, tačiau yra tikra, kad Shanghai gynybai vadovavo Chang Kai Shek. Kur dingo Chang Kai Shek iš Shanghai — niekas tikrai nežino. Spėjama, kad Formosa saloje. Į ten nuvyko nacionalistų delegacija, kad generalissimus persikeltų į laikrą sostinę Cantão ir paimtų nacionalistinės Kinijos vadovybę į savo rankas.

Iš kitų šaltinių pranešama, kad Shang Kai Shek pasiliksis Formosa saloje, kur turis pakankamai apsigynimui karių, lėktuvų, pinigų ir lauksis būsimo Rusijos-Amerikos karo.

Karo metu jis vadovautų Azijai prieš komunizmą.

Komunistų artimiausias tikslas — paimti laikinąją nacionalistų sostinę Cantão.

Tolimesnis Kinijos likimas labai neaiškus.

BRAZILIJOS FINANSŲ MINISTERIS AMERIKON

Pranešama, kad Brazilijos finansų ministeris Correa de Castro šį mėnesį vyks Amerikon tartis finansiniais reikalais.

Pasitarimai buvo pradėti prezidentui Dutrai lankantis Amerikoje. Palanki prekybinė sutartis su Amerika Brazilijai yra gyvybinis klausimas.

PASIRUOŠIMAS RINKIMAMS

Nors Brazilijos prezidento, parlamento ir senato rinkimai tebus tik 1950 m. pabaigoje, tačiau rinkiminė kompanija jau dabar pradėta.

Ypač daug susidomėjimo kelia kas bus prezidento generolo Dutros įpėdiniu. Yra jau tikra, kad S. Paulo gubernatorius Adhemar de Barros išstatys savo kandidatūrą. Jau dabar Adhemar de Barros, kaip spauda praneša, Amerikoje yra nusisamdes propagandistą rinkiminei kompanijai vesti ir ten atspausdinęs propagandinę medžiagą.

Yra gandų, kad Adhemar de Barros rinkimų metu sudarys sąjungą su buvusiu prezidentu Getulio Vargas.

Beveik tikra, kad tuomet Adhemar de Barros būtų išrinktas prezidentu, nes Getulio Vargas turi daug šalininkų.

ARGENTINOS — BRAZILIJOS PREKYBINIAI SANTYKIAI

Argentina visus kraštus, su kuriais palaiko prekybą, susiskirstė į tris grupes.

Pirmai grupei priklauso tie kraštai, iš kurių importas nebus sumažintas. Antrai grupei — iš kurių importas bus nukirstas 25%, o trečiai grupei importas bus sumažintas 50%. Prie pastarųjų kraštų priklauso ir Brazilija, kuri iš Argentinos kasmet importuoja kviečių ir kitų žaliavų už tris milijonus kruzeirų.

Prekybinį balansą su Argentina buvo stengiamasi išlyginti. Bet dabar prekybinis Brazilijos balansas su Argentina bus Brazilijos nenaudai, nes Brazilija yra priversta pirkti duoną kviečių, o Argentina nukirto pusiau savo importą iš Brazilijos.

Šitaip Argentiną elgtis verčia finansiniai sunkumai, nes ir Argentinoje yra didelis trūkumas dolerių.

Brazilijai yra gyvybinis reikalas skatinti žemės, o ypač kviečių ūkis.

Didelių sunkumų Brazilijos finansams sudaro atsiskaitymas su Amerika iš kur gauna automobilius, įvairias mašinas, gazoliną, ypač kad Amerika reikalauja, kad viskas būtų apmokėta doleriais, kurie yra visiškai išsibaigę.

Kai Brazilijos ūkis ir industrija tiek pažengs, kad vidaus rinką galės aprūpinti savais produktais, tuomet ir ekonominis krašto gerbūvis pakils.

POTVYNIAI BRAZILIJOS ŠIAURĖJE

Gegužės mėn. 19, 20 ir 21 dienomis Alagoas valstijoje, o ypač jos sostinę Maceo nusiaubė smarki audra ir nepaprastai

smarkūs lietūs.

Tokių lietu niekas dar nepamena. Užsėmė gatves, sugriovė namus, nunešė tiltus, žuvo kelios dešimtys žmonių. Maceo miestui padaryti nuostoliai siekia šimtus milijonų kruzeirų.

Panašūs lietūs ištiko ir Rio Grande do Norte valstiją.

BOLIVIJOJ MOBILIZACIJA

Sąryšyje su vykstančiais streikais kasyklose paskelbta generalinė mobilizacija. Catavi kasyklose streiko metu kilusiuose susirėmimuose su policija žuvo 31 darbininkas. Kaikuriose vietose ir geležinkeliečiai paskelbė streiką. Tačiau kariuomenė visur atstato tvarką.

NESUSITARIA

Paryžiuje keturių didžiųjų užsienio reikalų ministrai nesutaria politiniais klausimais liečiančiais Vokietiją. Dar mėgina tartis ekonominiais klausimais.

Iš viso Paryžiaus konferencija yra tik noras rusams išlošti daugiau laiko ir trukdyti vakariečių planus.

— Pranešimu iš Vašingtono kažkurios Pietų Amerikos valstybės pirks iš Š. Amerikos iš apyvartos išimtus karo laivus.

— Argentina ir Anglija penkeriems metams pasirašo prekybos sutartį.

— Prieš kiek laiko laikraščiai rašė, kad Etiopijoje vyksta revoliucija. Bet oficialus pranešimas iš Adis Abeba praneša, kad jokios revoliucijos nėra.

Revoliucijos vardas buvo duotas, kai tvarkos sargai gaudė ir susišaudė su galvijų vagimis.

— Komunistinės Kinijos Darbo Federacijos pirmininkas praneša, kad pirmoj eilėj bus stengiamasi skatinti industriją. Privatus kapitalas nebus panaikintas Taip bus bent pradžioje. Darbininkai bus apsaugoti įstatymais nuo kapitalistų išnaudojimo.

— Shanghai miestas jau visa savaitė yra komunistų valdžioje. Gatvės žmogus sako, kad prie komunistų geresnis gyvenimas, negu prie nacionalistų.

Vis tie doleriai

Havanoje yra susirinkusi Lotynų Amerikos Ekonominė Komisija, kuri svarsto P. Amerikos ekonominius klausimus. Kaip aiškėja, iš šios konferencijos darbų didžiausia kliūtimi visiems kraštams yra trūkumas dolerių apmokėti už pirktas prekes užsienyje. Tai rodo, kad viso pasaulio ekonominis gyvenimas yra priklausomas nuo Amerikos dolerio.

Konferencijoj iškelti kaikurie įdomūs skaičiai apie P. Amerikos žmonių produktingumą. Apskaičiuojama, kad lotynų Amerikos 135.000 žvejų, mažiau pagauna žuvies, negu Islandijos 6300. Tuo norima parodyti, kad P. Amerikos atsilikimas priklauso ir nuo mažo gyventojų produktingumo.

Svarsto

Ar pripažinti komunistinę Kinijos vyriausybę?

Diplomatiniai sluoksniai svarsto klausimą komunistinės Kinijos vyriausybės pripažinimą.

Anglija, Prancūzija, Rusija, Indija yra linkę pripažinti naujai organizuojamą komunistų vyriausybę.

Pripažinus naują vyriausybę ir užmezgus diplomatinis santykius, minėtieji kraštai galės sėkmingiau ginti savo piliečių interesus Kinijoje. Prancūzija yra suinteresuota Indokinija, kurios rubežius, gal būt, komunistai neužilgo pasieks. Anglams svarbu Kinijos rinka.

Nors ir bus užmegsti santykiai su komunistine vyriausybe, bet jie nebus nutraukti ir su nacionalistais, kol dar jie tebesilaikys.

Anglijai

Grėšia didelis krizis.

Finansiniai Londono sluoksniai labai susirūpinę su ateinančia krašto ekonomine krize, kurios pasekmes šiandien dar sunku pramatyti.

Taip kaip 1893 m. anglus nepasiruošusius ištiko krizis, ir dabar niekas nežino, kodėl ir iš kur šis krizis.

Svarbiausia priežastimi laikoma dolerių trūkumas. Finansų ministeris Stafford Cripps sušaukė savo kabinetan laikraščiu leidėjus ir pranešė, kad D.

Britanija neteko didelio kiekio aukso ir kad šalis greitu laiku atsidurs sunkioje padėtyje.

Taip pat kalbama apie nuvertinimą anglų svaro. Ši priemonė, sulig Cripps nuomonės, atsispirti kriziui būtų nepakankama. Eksportas yra sumažėjęs.

Neramumas jaučiamas industrijoje. Fabrikai atleidžia darbininkus. Valdžia ir darbininkų sindikatai masėse pametė pasitikėjimą.

Trumpai

— Iš Romos pranešama, kad Italija susitarė su Brazilija dėl italų imigracijos Brazilijon. Jie būsią apgyvendinti Goiaz estade į kur bus perkelta nauja Brazilijos sostinė.

-- Pragos kardinolas protestavo ir įspėjo apie komunistų pasitangas Čekoslovakijoje suorgonizuoti tautinę katalikų bažnyčią ir tuo būdu pakirsti jos įtaką šalies gyvenime.

— Gegužės mėn. 29 d. mirė Paryžiaus kardinolas Emanuel Celestine Suhard, 75 m. amž.,

Dabar kardinolų kolegijoj tėra tik 54 kardinolai, iš kurių 21 italas ir 34 kitų tautybių. Sulig bažnytine teise kardinolų kolegija sudaro 72 kardinolai. Brazilija turi du kardinolus — São Paulo ir Rio de Janeiro.

— Vengrijoje, sulig nauja konstitucija, bažnyčia bus atskirta nuo valstybės.

— Italų turtai išaldyti karo metu Brazilijoje neužilgo bus grąžinti savininkams.

— Argentinos ir Brazilijos prezidentai yra pakviesti aplankyti Čili.

Rusijoje valymas

Spaudos pranešimu Rusijoje vyksta didelis valymas komunistų partijoje.

Ypatingo dėmesio kreipiama į Ždanov šalininkus, kuris prieš mirtį buvo patekęs į Stalino nemalonę.

Apie Ždanovo mirtį eina gandai, kad jis buvo sulikviduotas.

Visa eilė žymių partijos veikėjų dingsta be žinios.

Pavyzdžiui, nežinia kur dingo Voznesenky, buvęs politbiuro narys, Kuznetzov, Popkov, Yuri Ždanov, sūnus mirusiojo Ždanov, Golyakov, buvęs vyriausiojo sojų tribunolo narys.

Galimu Stalino įpėdiniu laikomas Georgi Malenkov.

Apskaičiuojama, kad iš komunistų partijos buvo pašalinta apie 300 tūkstančių narių.

Panašus valymas vyksta Bulgarijos, Vengrijos ir Rumunijos komunistų partijose.

P. AMERIKOS DEMOKRATIJA PAVOJUJ

Vis daugiau pasigirsta balsų apie grėšiantį demokratijai pavojų P. Amerikoje. Ir tie balsai nebe pagrindo. Paskutiniu metu ateinančios žinios iš Bolivijos sako, kad esantieji ištrėmimo Bolivijos piliečiai ginklu veržiasi Bolivijon iš Argentinos teritorijos.

Čilėje irgi vyksta neramumai. Beabėje, šie neramumai yra iš šalies kurstomi ir palaikomi. Argentinos prezidentas Peron ir kaimynėse valstybėse norėtų matyti kariškas diktatūras, kad galėtų sudaryti bendrą frontą prieš JAV valstybes.

Pranešama, kad Argentina stato didelius įsistiprinimus Brazilijos pasienyje.

IR SLAPTI

Pasitarimai be pasekmių.

Paryžiuje posėdžiaujantieji keturių didžiųjų užsienio reikalų ministrai nesusitardami viėšose konferencijose, nutarė tartis prie uždary durų. Tokių pasitarimų buvo keleta. Bet ir uždaruose pasitarimuose nieko nenutarta, teisingiau neprieita prie vieno visiems priimtino susitarimo. Rusai jokiū būdu neatsisako nuo savo "veto" teisės.

SUIMTAS GENEROLAS RUDENKO

Austrijos spaudos agentūros pranešimu, savietų politinis generolas Rudenko, kuris dalyvaavo Kravčenkos byloje Paryžiuje, sugrįžus į Rusiją, buvo suimtas. Būk tai Prancūzijoje vedė smagų gyvenimą.

LINKSMAS KAMPELIS

Meilė juokiasi is partijos

Viena prancūzų pora, ponai Bulanger, abu priklausė komunistų partijai. Už kažinokią prasilenkimą su komunistų partijos čis iplinau ponia Bulanger buvo iš partijos pašalinta.

Pagal partijos tvarką, visiems komunistams įsakyta su išmestaisiais neturėti jokių santykių.

Praeitą savaitę prancūzų komunistų partijos vadas Maurice Thorez gavo iš pono (buvusio draugo) Bulanger tokį įdomų laišką:

«Kadangi mano teisėtoji žmona tapo pašalinta iš partijos, ir aš vos tik vieną žmoną teturiu, aš norėčiau ją pasilaikyti sau.

«Kadangi ji dabar iš partijos išmesta, joks Komunistų Partijos narys negali su ja turėti jokių reikalų. Tokiu būdu aš esu priverstas palikti partiją, arba išsiskirti su žmona... Aš pasirinkau pamesti partiją ir pasilaikyti sau žmoną.»

Komentaram nereikalingi.

Ant adatos smaigalio

Paryžiuje, Concordia aikštėje stovi aukštas, į vinį panašus, iš Egipto atvežtas akmeninis paminklas, vadinamasis obeliskas.

Nesenai vienas jaunas prancūzas, Mario Favré, paprašė policijos leidimo užkopti ant paties obelisko smaigalio, neva tai norėdamas nufotografuoti prie pat viršūnės esančius įdomius hieroglifų įrašus.

Leidimas buvo maloniai policijos suteiktas, o gaisrininkai pristatė ilgas kopėčias.

Bet valdžios atstovų veidai paraudo iš apmaudo, kai jis septynias valandas atsisakė nuo

tos adatos smaigalio nulipti ir žiopsotojų būriai sutrukdė judėjimą.

Tas vyrukas ta proga reklamavo naują žiebtuvėlį.

Kas jįsai?

— Keliuok išilgai mūsų žemės nuo Irtišo iki Janisejaus, matyk ir stebėkis jauna saule, šviečiančia viršum plačių stepių ir tuščių tundrų.

Eik ir pažvelk į lygius dirvonus ir paklausk artoją:

— Iš kur imasi saulė?

Eik iki Katuno krantų ir paklausk žvejus:

— Iš kur imasi saulė?

Išmok paukščių kalbos ir upių kalbos, o sužinosi, iš kur atėjo džiaugsmas į šitą aukso kraštą, iš kur pakilo saulė. Tai Stalinas davė mums saulę! Taip! Tai yra didelė tiesa!

Tuo pačiu metu «Pravda» paskelbė Jakucko apylinkės darbininkų laišką, kuriame dėkojama už tai, kad «atidengė gantos paslaptis» ir baigiama šiuo sakiniu:

— Tai tu, Staline, davei mums pavasarį.

Po šių «Izvestijos» poterių amen, vienas laikraštis padarė tokią pastabą:

— Visi pagaliau gaiviname viltį, kad kada nors ateis laikas, kai pakibs jis aukščiau... nei kelis colius nuo žemės...

SKAITYTOJŲ KAMPELIS

Didž. Gerb. «Mūsų Lietuvos»

Redakcijai

Jau kuris laikas, kaip mane lanko Jūsų leidžiamas laikraštis.

Tikrai džiugu, kad mūsų lietuviška spauda nuolat progresuoja palaikydama mūsų dvasią, kurstydamą beblėstančius tėviškės meilės aukurus.

Su malonumu perskaitau nuo pradžios iki galo. Jūsų pateikiami straipsniai bei nuotraukos ar piešiniai gyvai primena taip seniai beregėtą tėviškę.

Linkiu ir toliau tą kilnų darbą tęsti, sėjant lietuviškumo grūdą tautiečių širdies dirvonuose.

Baigdamas prašyčiau, kad ir toliau lankyto mane tas lietuviškos šviesos spindulys, ir norėčiau sužinoti, kuriuo būdu galėčiau Jums atsilyginti.

Su pagarba

Telesforas Mikalauskas

Buenos Aires

Gerbiamieji!

Gavau iš Jūsų nelauktai siuntinį «Mūsų Lietuvos» ir šandien papildomai laišką. Už viską tai aš Jums labai dėkingas. Lygiai taip pat prašau padėkoti mano vardu p. Stanevičiui, kuris mane priminė Jums.

Prašau siuntinėti «Mūsų Lietuvą» man ir p. Jurgio Bieliūno vardu. Abiem po vieną egzempliorių...

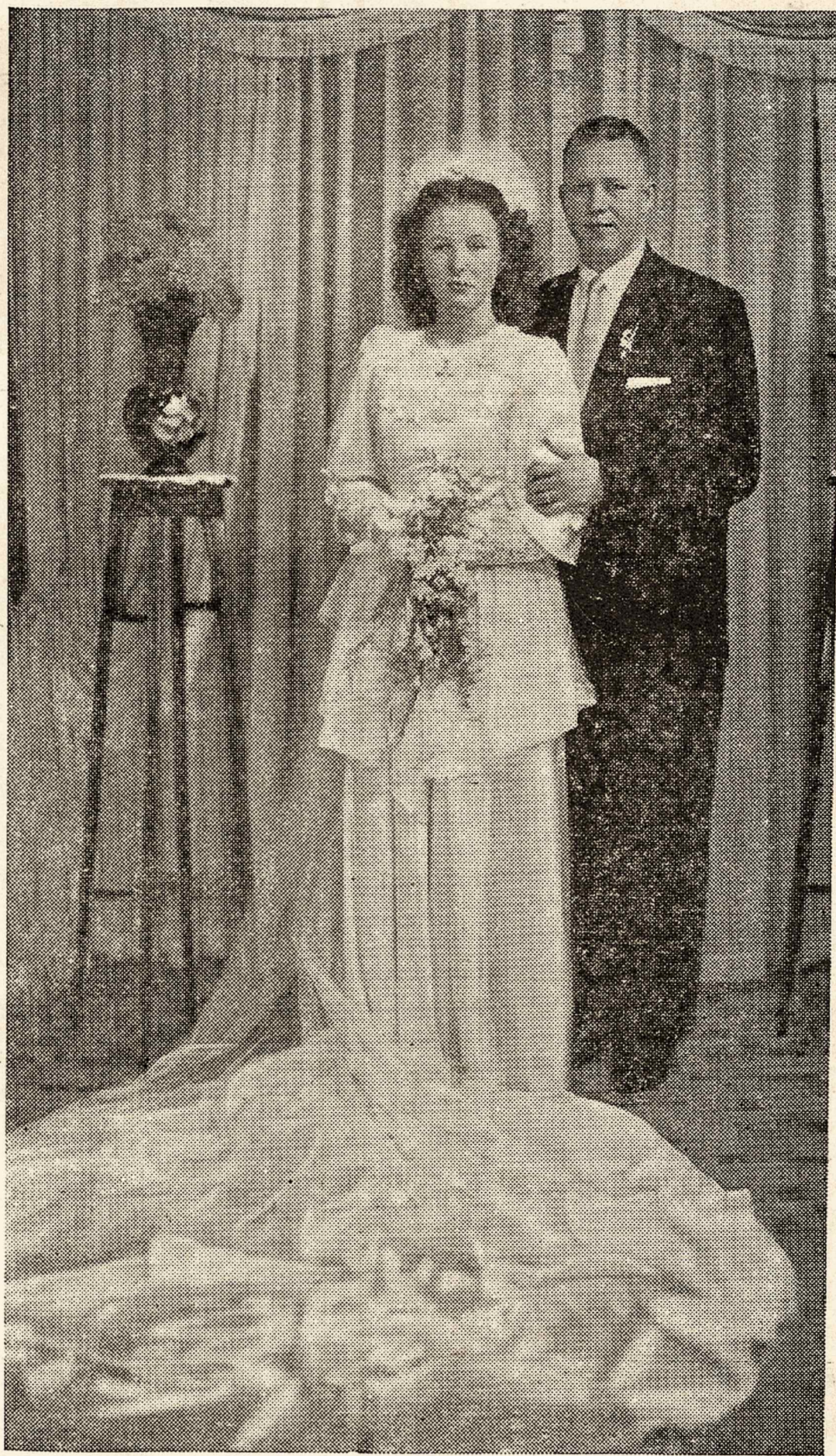
Iš tų «Mūsų Lietuvos» egzempliorių, kuriuos prisiuntėte man, matyti, kad esate pasiryžę tarnauti bendram lietuviškam reikalui, o ne kuriai nors politinei siauresnei srovei.

Jūsų — A. Diržys
Maracay, Venezuela.

Žinoma S. Paulo lietuvių kolonijos dainininkė ir Lietuvių Sąjungos Brazilijoje artistė mėgėja ANELE PAŠKAUSKAITĖ ir JONAS ŠEPETAUSKAS, abudu Bendruomenės choro choristai, birželio mėn. 4 d. sumainė aukso žiedus.

S. Paulo lietuvių pramonininko-batų fabrikanto Jono VIGELIO sūnus VYTAUTAS, gegužės mėn. 14 d., su ADELE VAITKEVIČIŪTE, sumainė aukso žiedus. Vestuvių iškilmės įvyko smagios ir lietuviško nuoširdumo ženkle.

Gražus būrelis pomėgių dalyvavusių Adelės Vaitkevičiūtės ir Vytauto Vigelio vestuvėse

UŽSAKYKITE

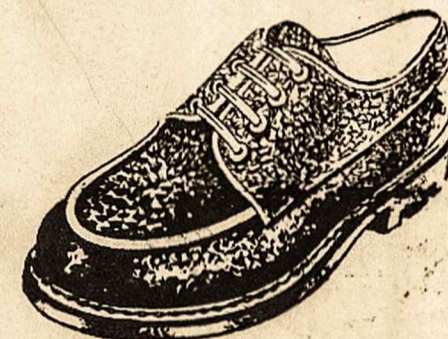
MŪSU

LIETUVA

SAVO PRIETELIAMS

**CASAS
SÃO JORGE**

APRENGIA VYRUS NUO GALVOS IKI KOJU

Batai, skrybėlės, marškiniai, kaklaraiščiai, kojinės, lietsargiai,
Taip pat batukai moterims ir vaikams.

Viskas geriausios rūšies, patvaru, gražu ir pigu.

IŠ FABRIKO TIESIAI VARTOTOJUI.

**INDUSTRIA E COMERCIO DE
CALÇADOS MATELIONIS LTDA.**

KRAUTUVĖS:

Largo do Cambucy, 105
Rua São Caetano, 526
Rua São Caetano, 510

FABRIKAS IR RAŠTINĖ:

Rua Javaés, 719
São Paulo

APLANKYKITE

Naujai įrengtą ir
jaukiai dekoruotą
RESTORANĄ

**Chopp
PIRATA**

Lietuviški valgiai. Malonus patarnavimas. Jauki aplinkuma. Pavyzdinga švara. Kainos prieinamos.

Praça Carlos Gomes, 180 - Tel. 6-2843 - S.Paulo

KOMERCIANTŲ DĖMESIUI!

Didelis pasirinkimas įvairaus tipo folhinių (kalend.)

Arte Grafica

LITUANIA LTDA.

DIRBA VISUS SPAUDOS DARBUS

PIEŠINIAI KLIŠĖS SPAUDA

RUA VENDA NOVA, 116 - V. ZELINA

Visą korespondenciją prašome adresuoti

CAIXA POSTAL 371 - SÃO PAULO

Composto e impresso na

ARTE-GRAFICA LITUANIA Ltda.
RUA VENDA NOVA, 116 - SÃO PAULO - VILA ZELINA